אינהאלט פונעם מעשה־בוך

דעקל	2
קאפיטל 1: דער צוריסענער ווינקל	3
קאפיטל 2: די קומענדיגע איינלאדענונג	4
קאפיטל 3: דער ליידיגער שטול	5
קאפיטל 4: נאך א פאררעכטונג	6
קאפיטל 5: איר אייגענע הפסקה	7
קאפיטל 6: אן אנדער טאג	8

© 2026 Nussbaum Mind

די שפיל נאך איר אנטשולדיגונג

א פארראכטן בלאט און א חברטע וואס איז נאך נישט גרייט צו שפילן

פארן עלטער 12-9

© 2026 Nussbaum Mind

קאפיטל 1: דער צוריסענער ווינקל

חיה האט צו שנעל איבערגעדרייט א זייט אין לאה'ס זעלבסט־געמאכטן רעטעניש־בוך.

א ווינקל האט זיך צעריסן לעבן א צייכענונג פון א קליין הויז.

לאה נעמט צוריק דאס בוך און לייגט עס פלאך.

חיה אנטשולדיגט זיך. זי בעט פרוי ווייס צו העלפן פאררירכטן די זייט מיט די מאטעריאלן פון קלאס וואס לאה האט ערלויבט.

די לערערין העלפט זיי לייגן א ציכטיגן שטיקל פאפיר אונטערן ריס.

מען קען ווידער זען דאס הויז. דער ווינקל בלייבט נאך אלץ איינגעקנייטשט.

קאפיטל 2: די קומענדיגע איינלאדענונג

ביים הפסקה נעמט חיה ארויס זייער געוועגליכע ווערטער־שפיל.

'קום שפילן. איך האב זיך אנטשולדיגט און מיר האבן עס פארראכטן.'

לאה שאקלט מיטן קאפ.

'איך וויל ענדיגן איבערקוקן מיין בוך.'

חיה שפירט ווי אירע באקן ווערן הייס.

'וועסטו בלייבן בייז אויף אייביג?'

לאה מאכט פארזיכטיג צו איר בוך און גייט צום נעקסטן טיש.

יעצט האט חיה צוגעלייגט א שארפן זאץ צום צוריסענעם ווינקל.

קאפיטל 3: דער ליידיגער שטול

חיה זיצט ביי די ווערטער־קארטלעך מיט א ליידיגן שטול אנטקעגן איר.

פרוי ווייס גייט פארביי.

'קומט דיין שפיל־חברטע?'

'זי וויל נישט שפילן, כאטש איך האב געזאגט אנטשולדיג.'

פרוי ווייס הערט וואס איז געשען.

'אן אנטשולדיגונג גיט דיר נישט איר קומענדיגע רייע,' זאגט זי. 'דו קענסט פארריכטן וואס דו האסט געטון. לאה קען באשליסן ווען זי וויל שפילן.'

חיה קוקט צום בוך. לאה גלעט אויס פאמעליך יעדע זייט, זיכער צו מאכן אז די אנדערע ווינקלען זענען גאנץ.

קאַפּיטל 4: נאָך אַ פאַררעכטונג

חיה פרעגט צי זי קען רעדן מיט לאה אַ מינוט.

לאה זאָגט יאָ.

'איך אַנטשולדיק זיך אויך פאַרן פרעגן צי דו וועסט בלייבן בייז אויף אייביק. דו האָסט דאָס נישט געזאָגט. איך האָב געוואָלט אַז דו זאָלסט גלייך שפּילן.'

לאה האַלט איין האַנט אויפן בוך.

'איך וויל נישט אַז נאָך אַ זייט זאָל זיך צורייסן.'

'איך פאַרשטיי. איך וועל נישט נעמען דיין בוך אָן פרעגן. און דו דאַרפסט נישט יעצט שפּילן.'

חיה גייט צוריק צו איר פּלאַץ. זי לייגט אַוועק די ווערטער־קאַרטלעך, אַנשטאָט זיי נאָכצוטראָגן לאה.

קאפיטל 5: איר אייגענע הפסקה

חיה פרעגט פרוי ווייס וועלכע שטילע באשעפטיגונג זי קען נוצן פארן רעשט פונעם הפסקה.

די לערערין באט איר אן דעם צייכענ־פאפיר פון קלאס.

חיה צייכנט א הויז מיט אזוי פיל פענצטער אז איין וואנט זעט אויס ווי א דאמע־ברעט.

זי האלט נישט אין איין קוקן אויף לאה'ס שטול אדער פרעגן צי זי איז שוין גרייט.

ווען דער גלאק קלינגט, לייגט חיה צוריק דעם אומגענוצטן פאפיר אויפן טאץ.

לאה לייגט איר פאררעכטן בוך אריין אין דער מאפע וואס היט עס אפ.

ביידע האבן עפעס צו טון מיט זייערע הענט, אויסער די ווערטער־קארטלעך.

קאַפּיטל 6: אַן אַנדער טאָג

דעם קומענדיקן נאָכמיטאָג פרעגט לאה צי חיה וויל אַ קורצע ווערטער־שפּיל.

חיה נעמט אַרויס די קאַרטלעך.

זי זאָגט נישט: 'ענדליך.' זי פרעגט וועלכע רונדע לאה וויל שפּילן.

שפּעטער ווייזט לאה איר דאָס רעטעניש־בוך, בשעת זי האַלט אַליין די זייטן.

חיה לעזט די רעטעניש לעבן דעם קליינעם הויז אָן אָנרירן דעם ווינקל.

די קנייטש בלייבט. אויך בלייבט די געלעגנהייט צו זיין מער פאַרזיכטיק ביים קומענדיקן באַזוך.